

El Mallorca continua en venda

El darrer intent de vendre el club de futbol mallorquí també ha fracassat i Mateu Alemany en recupera la propietat.

MIQUEL PAYERAS

Estadi del Reial Club Esportiu Mallorca.

El Mallorca torna a ser en venda. Sembla una maledicció, però pareix que ningú no és capaç de quedar-se la propietat del club. Des de fa més d'un any, el club ha estat protagonista de rocambolescs intents de compra, i no n'hi ha cap que hagi reeixit.

Sense compradors. El 7 d'agost passat, Mateu Alemany, propietari i president del Mallorca Societat Anònima Esportiva (SAE), es presen-

tava davant la premsa acompanyat de l'advocat i empresari madrileny Javier Martí Mingarro, a qui acabava de vendre el 92% de les accions de la SAE. Qui dirigiria a partir d'aleshores el club seria el fill de l'advocat, Javier Martí Asensio, en qualitat de conseller delegat. Aquell dia de principi d'agost Alemany es mostrava eufòric davant els mitjans de comunicació: "Deixo el club en les millors mans possibles: aquest és un gran dia per al mallorquinisme", sentencià. El

patriarca de la família Martí –que va ser degà del Col·legi d'Advocats de Madrid i, juntament amb alguns familiars, és propietari del grup d'inversions Safin– va destacar el seu "gran amor" per Mallorca i pel Mallorca, i assegurà tenir una connexió intensa amb l'illa i el club perquè "fa molts anys que pas l'estiu aquí".

Tres mesos més tard, dia 10 de novembre, Martí ha tornat a Alemany el paquet d'accions que li havia comprat a l'agost. Per tant, des de la setmana

passada el Mallorca torna tenir per propietari aquell qui ja ho era d'ençà que Vicenç Grande l'hi va vendre el 92% delles accions per 1,5 milions. Aquesta compra-venda, acomplerta el gener d'enguany, havia estat forçada pels greus problemes que travessava –i travessa– tot el grup d'empreses de Grande. Des del juny del 2008, la majoria de les seves empreses són sotmeses a un concurs de creditors. Durant l'estiu d'aquell any, Grande intentà trobar un comprador per al Mallorca que li aportàs una bona injecció de diners. Diversos noms aparegueren com a possibles interessats, però al final el qui semblava que es quedaria el club fou un personatge estrambòtic. Es diu Paul Davidson, i és un empresari anglès que va ser presentat per Grande com a gran coneixedor de Mallorca i del futbol. L'anglès tot d'una s'interessà força per l'illa, especialment pels nombrosos cellers que visitava i on tastava el vi que s'hi produïa. A més, feia declaracions d'allò més estranyes: “Comprar el Mallorca em servirà per a instal·lar una planta de reciclatge a l'illa.” A poc a poc, el crèdit de Davidson s'esvaï. Ningú no el veia com un comprador seriós que pogués reunir la xifra astronòmica que li demanava Grande: uns 42 milions. Però ell deia que sí, i que quan arribàs el dia i l'hora d'anar a cal notari hi seria amb totes les garanties que el venedor li demanava. El dia arribà, a la tardor, i, sota una intensa pluja, una gran quantitat de periodistes esperaven davant una cèntrica notaria de Palma. Arribà Grande i els seus advocats. Però Davidson no. Es limità a fer públic un comunicat en el qual assegurava que “la crisi econòmica internacional” l'havia forçat a un “ajornament” de la compra, però insistia que volia fer-la efectiva. Mai més no se n'ha sentit parlar.

Després del fracàs, Grande es trobà obligat a vendre com fos. Dels 42 milions que aspirava a ingressar de Davidson només n'ingressà 1,5, que

són els que pagà Mateu Alemany el gener d'enguany. Des de tot d'una Alemany va dir que no es volia quedar el club, sinó que la seva missió era –a més d'assegurar la permanència a l'elit esportiva futbolística: la primera divisió– trobar un comprador adequat, que donàs estabilitat a l'entitat. Durant tota la resta de temporada esportiva, el president i propietari no volgué parlar de les negociacions de compra-venda. En acabar la lliga, aparegueren dos possibles compradors: un empresari madrileny, Carlos González, i un grup mallorquí que encapçalava el conegut entrenador –del Mallorca, del Barça, del Betis...– Llorenç Serra Ferrer.

Alemany es decidí per l'empresari madrileny. El 27 de juliol es va fer públic que González es quedaria el Mallorca. El qui semblava que seria el nou propietari va concedir entrevistes a la premsa local, anuncià fitxatges de jugadors, però... el dia que havia de concretar-se la compra-venda es romperen les negociacions i, igual com en el cas Davidson, de l'empresari madrileny no se n'ha sentit dir res més.

El fracàs dels Martí. Immediatament després de la compra avortada, Alemany rebé l'oferta de Martí Mingarro. L'acceptà, i el nou conseller delegat –que tenia el control de la gestió–, el seu fill, tot d'una xocà amb l'entrenador, Gregorio Manzano, i el secretari tècnic, Nando Pons. Segons la premsa local, les desavinences sorgien de la disparitat de criteris a l'hora de fitxar jugadors. Però el cas és que aviat l'enfrontament va ser absolut, per qualsevol raó. L'entrenador feia contínues declaracions contra el propietari, que acabà que ja ni apareixia per Palma. La situació s'anava degradant a marxes forçades. I l'espina que encengué el foc final fou que, el 29 de setembre, Javier Martí Asensio comunicà al consell d'administració que les finances del club eren desastroses, que cap banc no li donava

crèdit, que la família no pensava arriscar el seu patrimoni en el Mallorca i que, per tant, no hi hauria més remei que posar els jugadors en venda quan s'obris el mercat d'hivern –el mes de desembre. Des de llavors l'abisme entre la família Martí i tota la resta de membres del Mallorca –la resta del consell d'administració, l'entrenador, cos tècnic, treballadors, penyes...– es fa insalvable i s'eixampla cada vegada més. El dia 3 de novembre Martí Asensio es desplaça a Palma i es reuneix amb l'entrenador i els jugadors per assegurar que els pagaran tot allò que els deuen. Però ningú no el creu i li ho diuen a la cara. Fins i tot algun jugador fa declaracions públiques fent befa de Martí Asensio.

Enmig d'aquesta degradació, corre la brama que el Mallorca podria entrar en fallida econòmica i acabar amb un concurs de creditors si algun perjudicat demanda el club a un jutge. Els nervis creixen dia a dia. Entra en escena Mateu Alemany, que anuncia que li deuen 500.000 euros de la venda, que ja s'haurien d'haver fet efectius –segons els terminis pactats en la compra-venda–, i que si la família Martí no els satisfieia reclamaria que li retornassin les accions. La família diu que vol negociar amb Alemany i es fixa una reunió a Palma. Però els Martí no apareixen. El dissabte dia 5 de novembre Martí Asensio es desplaça a Barcelona per estar a la llotja presidencial del Camp Nou i veure el partit entre el Barça i el Mallorca. Pretenia mostrar normalitat, però a Palma tothom donava per fet que en qüestió de dies Alemany recuperaria les accions.

Finalment, el dia 10 de novembre, Alemany i els Martí acordaren el retorn de les accions a les mans del mallorquí. Ja torna ser el propietari del Mallorca. Segons que explicà en una conferència informativa el mateix dia 10, davant nombrosos mitjans de comunicació, ara té l'objectiu de “donar estabilitat” al club i assegurar que el futur comprador sigui seriós. Això sí, no descarta que, atesa la mala situació econòmica del Mallorca, acabi en un concurs de creditors, però “és una possibilitat que volem evitar”.

Miquel Payeras

Mateu Alemany diu que vol “donar estabilitat” al club i assegurar que el futur comprador sigui seriós